

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 12 stycznia 2023 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości –
Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych –
Decyzja ramowa 2008/675/WSiSW – Artykuł 3 ust. 1 – Zasada uwzględniania uprzednich
wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim – Obowiązek uznania, że
z tymi wyrokami skazującymi wiążą się skutki równoważne skutkom wiążącym się z uprzednimi
krajowymi wyrokami skazującymi – Przepisy krajowe dotyczące wymierzania kary łącznej
w wyroku łącznym – Wielość przestępstw – Określenie wymiaru kary łącznej –
Górna granica 15 lat dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności – Artykuł 3 ust. 5 –
Wyjątek – Przestępstwo popełnione przed wydaniem lub wykonaniem wyroków w innym
państwie członkowskim

W sprawie C-583/22 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości, Niemcy)
postanowieniem z dnia 29 czerwca 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 września
2022 r., w postępowaniu karnym:

MV

przy udziale:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (prokuratora generalnego przy federalnym
trybunale sprawiedliwości),

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie A. Prechal (sprawozdawczyni), prezes izby, M.L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl
i J. Passer, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: S. Beer, administratorka,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 listopada 2022 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu MV – S. Akay, Rechtsanwalt,
- w imieniu Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof – C. Maslow i L. Otte, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – S. Grünheid i M. Wasmeier, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 grudnia 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 1 i 5 decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 220, s. 32).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach skargi rewizyjnej wniesionej przez MV do Bundesgerichtshof (federalnego trybunału sprawiedliwości, Niemcy) od wyroku Landgericht Freiburg im Breisgau (sądu okręgowego we Fryburgu Bryzgowijskim, Niemcy) skazującego go na karę sześciu lat pozbawienia wolności za dokonanie zgwałcenia w typie kwalifikowanym.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 1–5, 8, 9 i 13 decyzji ramowej 2008/675 stanowią:
 - „(1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymywanie i rozwijanie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Osiągnięcie tego celu wymaga, by informacje dotyczące wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich można było uwzględniać poza państwem członkowskim skazania, zarówno w celu zapobiegania nowym przestępstwom, jak i w toku nowego postępowania karnego.
 - (2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada [Unii Europejskiej] przyjęła, zgodnie z konkluzjami z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere, program działań mający na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych [...], przewidujący »przyjęcie co najmniej jednego instrumentu prawnego ustanawiającego zasadę, zgodnie z którą sąd jednego z państw członkowskich musi mieć możliwość uwzględniania prawomocnych wyroków karnych zapadłych w sądach innych państw członkowskich – w celu oceny uprzedniej karalności sprawcy i ewentualnego stwierdzenia ponownego popełnienia przez niego przestępstwa oraz w celu określenia rodzaju kary i zasad jej wykonywania«.

- (3) Celem niniejszej decyzji ramowej jest nałożenie na państwa członkowskie minimalnego obowiązku uwzględniania wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich [...].
- (4) Niektóre państwa członkowskie wiążą skutki z wyrokami skazującymi zapadłymi w innych państwach członkowskich, natomiast inne uwzględniają jedynie wyroki skazujące wydane przez ich własne sądy.
- (5) Powinna zostać potwierdzona zasada, zgodnie z którą wyrok skazujący zapadły w innych państwach członkowskich powinien w danym państwie członkowskim wiązać się ze skutkami równoważnymi skutkom wynikającym z wyroków skazujących wydanych przez jego własne sądy zgodnie z prawem krajowym, niezależnie od tego, czy skutki te uznawane są w prawie krajowym za skutki faktyczne, czy proceduralne lub materialne skutki prawne. Niniejsza decyzja ramowa nie ma jednak na celu dokonania harmonizacji skutków przypisywanych przez różne prawodawstwa krajowe istnieniu uprzednich wyroków skazujących, więc obowiązek uwzględniania uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich istnieje wyłącznie w takim zakresie, w jakim na mocy prawa krajowego uwzględnia się uprzednie krajowe wyroki skazujące.

[...]

- (8) Jeżeli w trakcie postępowania karnego toczącego się w państwie członkowskim dostępne są informacje na temat uprzedniego wyroku skazującego zapadłego w innym państwie członkowskim, w miarę możliwości należy nie dopuszczać do tego, by dana osoba była traktowana w mniej korzystny sposób niż gdyby uprzedni wyrok skazujący był wyrokiem krajowym.
- (9) Artykuł 3 ust. 5 powinien być interpretowany między innymi zgodnie z motywem 8, w tym sensie, że jeżeli sąd krajowy w nowym postępowaniu karnym, uwzględniając wyrok zapadły uprzednio w innym państwie członkowskim, uzna, że nałożenie kary w pewnym wymiarze w granicach określonych przez prawo krajowe byłoby niewspółmiernie surowe w stosunku do sprawcy zważywszy na jego położenie, i jeżeli cel kary może zostać osiągnięty za pomocą niższego wyroku, sąd krajowy może obniżyć odpowiednio wymiar kary, jeżeli taka możliwość miałaby miejsce w przypadkach czysto krajowych.

[...]

- (13) W niniejszej decyzji ramowej respektowana jest różnorodność istniejących krajowych rozwiązań i procedur mających na celu uwzględnianie uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim [...].

4 Artykuł 1 ust. 1 tej decyzji ramowej stanowi:

„Niniejsza decyzja ramowa ma na celu określenie warunków, zgodnie z którymi w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko danej osobie w jednym z państw członkowskich uwzględniane są uprzednie wyroki skazujące dotyczące innych zdarzeń zapadłe wobec tej samej osoby w innych państwach członkowskich”.

- 5 Artykuł 3 wspomnianej decyzji ramowej, zatytułowany „Uwzględnianie w nowym postępowaniu karnym wyroku skazującego zapadłego w innym państwie członkowskim”, przewiduje:

„1. Każde państwo członkowskie dopilnowuje, by w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko danej osobie uwzględnione zostały uprzednie wyroki skazujące zapadłe wobec tej samej osoby w innych państwach członkowskich i dotyczące innych zdarzeń – które to wyroki są znane dzięki stosownym instrumentom wzajemnej pomocy prawnej lub instrumentom wymiany informacji pochodzących z rejestrów karnych – w zakresie, w jakim zgodnie z prawem krajowym uwzględniane są uprzednie krajowe wyroki skazujące, oraz by wiązały się z nimi skutki prawne równoważne skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi.

2. Przepisy ust. 1 mają zastosowanie do postępowania przygotowawczego, sądowego i wykonawczego, w szczególności w odniesieniu do mających zastosowanie przepisów postępowania, w tym przepisów dotyczących zatrzymania, kwalifikacji przestępstwa, rodzaju i wymiaru kary oraz przepisów dotyczących wykonania orzeczenia.

[...]

5. Jeżeli przestępstwo, w którego sprawie toczy się nowe postępowanie, zostało popełnione, zanim zapadł uprzedni wyrok skazujący lub zanim został on w pełni wykonany, ust. 1 i 2 nie skutkują zobowiązaniem państw członkowskich do stosowania przepisów krajowych dotyczących wydawania wyroków, których zastosowanie do zagranicznych wyroków skazujących skutkowałoby ograniczeniem dla sędziego przy wydawaniu wyroku w nowym postępowaniu.

Państwa członkowskie dopilnowują jednak, by ich sądy mogły w inny sposób uwzględniać w takich sprawach uprzednie wyroki skazujące zapadłe w innych państwach członkowskich”.

Prawo niemieckie

- 6 Przepisy regulujące wymierzanie kary łącznej zawarte są w §§ 53–55 Strafgesetzbuch (kodeksu karnego) z dnia 13 listopada 1998 r. (BGBl. 1998 I, s. 3322) w wersji mającej zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanego dalej „StGB”).

- 7 Paragraf 53 ust. 1 StGB, który dotyczy realnego zbiegu przestępstw, stanowi w ust. 1:

„Jeżeli sprawca popełnił kilka przestępstw podlegających łącznemu osądzeniu, a przez to zostaje orzeczonych kilka kar pozbawienia wolności lub kilka grzywien, wymierza się karę łączną”.

- 8 Paragraf 54 StGB, który reguluje wymierzanie kary łącznej, przewiduje w ust. 1 i 2:

„1. Jeżeli jedną z orzeczonych kar jednostkowych jest kara dożywotniego pozbawienia wolności, jako karę łączną wymierza się karę dożywotniego pozbawienia wolności. W pozostałych przypadkach orzeka się karę łączną poprzez zaostrenie wymiaru najsurowszej z orzeczonych kar, a przy karach różnego rodzaju – poprzez zaostrenie wymiaru kary najsurowszej ze względu na jej charakter. Poddaje się przy tym całościowej ocenie osobę sprawcy i poszczególne przestępstwa.

2. Kara łączna musi być łagodniejsza od sumy kar jednostkowych. Nie może ona przekraczać 15 lat w przypadku ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności, a w przypadku grzywny – 720 stawek dziennych”.

- 9 Paragraf 55 StGB, który dotyczy wymierzania kary łącznej w wyroku łącznym, stanowi w ust. 1:
- „Przepisy §§ 53 i 54 stosuje się również, jeżeli osoba skazana prawomocnym wyrokiem – przed wykonaniem, przedawnieniem lub darowaniem orzeczonej wobec niej kary – zostaje skazana za inne przestępstwo, które popełniła przed zapadłym wcześniej wyrokiem skazującym. Za zapadły wcześniej wyrok skazujący uznaje się wyrok wydany we wcześniejszym postępowaniu, w którym po raz ostatni można było poddać ocenie ustalenia faktyczne leżące u podstaw skazania”.

Spór w postępowaniu głównym i pytania prejudycjalne

- 10 W dniu 10 października 2003 r. MV, obywatel francuski, uprowadził studentkę z kampusu uniwersyteckiego w Niemczech i dopuścił się jej zgwałcenia.
- 11 Przed tą datą wobec MV nigdy nie zapadł wyrok skazujący w Niemczech. Natomiast rejestr karny we Francji zawiera 25 dotyczących go wpisów. Wobec MV zapadło w szczególności pięć wyroków skazujących, z których wszystkie wydane zostały przez sądy francuskie po wspomnianej dacie i dotyczyły czynów popełnionych w okresie od sierpnia 2002 r. do września 2003 r.
- 12 W dniu 30 września 2004 r. MV został skazany przez tribunal de grande instance de Guéret (sąd wielkiej instancji w Guéret, Francja) na karę dwóch lat pozbawienia wolności.
- 13 Wyrokiem z dnia 29 lutego 2008 r. cour d’assises du Loir-et-Cher à Blois (sąd przysięgłych dla departamentu Loir-et-Cher w Blois, Francja) wymierzył MV karę 15 lat pozbawienia wolności. Kara ta została zaliczona na poczet kar orzeczonych wobec zainteresowanego w kolejnych wyrokach skazujących, a mianowicie w wyroku wydanym w dniu 16 maja 2008 r. przez cour d’assises de Loire-Atlantique à Nantes (sąd przysięgłych dla departamentu Loire-Atlantique w Nantes, Francja) skazującym MV na karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat oraz w wyroku wydanym w dniu 23 kwietnia 2012 r. przez cour d’appel de Grenoble (sąd apelacyjny w Grenoble, Francja) skazującym MV na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy.
- 14 W dniu 24 stycznia 2013 r. MV został skazany przez cour d’assises du Maine-et-Loire à Angers (sąd przysięgłych dla departamentu Maine-et-Loire w Angers, Francja) na kolejną karę pozbawienia wolności, w wymiarze 7 lat.
- 15 W dniu 20 października 2003 r., na podstawie nakazu aresztowania wydanego przez organy francuskie, MV został zatrzymany w Niderlandach i umieszczony w areszcie ekstradycyjnym. W dniu 17 maja 2004 r. został on przekazany organom francuskim. MV był osadzony w zakładzie karnym we Francji nieprzerwanie do dnia 23 lipca 2021 r., co oznacza, że w tym ostatnim dniu kary pozbawienia wolności wskazane w pkt 12–14 niniejszego wyroku zostały wykonane w wymiarze 17 lat i 9 miesięcy.
- 16 W dniu 23 lipca 2021 r. organy francuskie przekazały MV władzom niemieckim. MV został umieszczony w areszcie śledczym w Republice Federalnej Niemiec na podstawie nakazu aresztowania wydanego przez Amtsgericht Freiburg im Breisgau (sąd rejonowy we Fryburgu Bryzgowijskim, Niemcy).
- 17 W dniu 21 lutego 2022 r. Landgericht Freiburg im Breisgau (sąd okręgowy we Fryburgu Bryzgowijskim, Niemcy) osądził MV za czyny popełnione w dniu 10 października 2003 r. w Republice Federalnej Niemiec, uznał go winnym dokonania zgwałcenia w typie kwalifikowanym

i skazał go na karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat. Sąd ten uznał, że karą „rzeczywiście odpowiadającą” czynom popełnionym przez MV w Republice Federalnej Niemiec jest kara pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat. Niemniej jednak, zważywszy na niemożność orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym z uwzględnieniem kar orzeczonych we Francji, sąd ów zmniejszył wymiar kary o jeden rok „tytułem kompensacji”.

- 18 MV zaskarżył powyższy wyrok w skardze rewizyjnej przed Bundesgerichtshof (federalnym trybunałem sprawiedliwości), sądem odsyłającym.
- 19 Z dwóch różnych powodów sąd odsyłający ma wątpliwości co do zgodności z przepisami decyzji ramowej 2008/675 wyroku wydanego przez Landgericht Freiburg im Breisgau (sąd okręgowy we Fryburgu Bryzgowijskim).
- 20 W pierwszej kolejności sąd odsyłający podkreśla, że możliwość wymierzenia podlegającej wykonaniu wobec MV kary pozbawienia wolności za przestępstwo zgwałcenia w typie kwalifikowanym będące przedmiotem postępowania głównego zależy od wykładni zasady uwzględniania wyroków skazujących wydanych w innych państwach członkowskich przewidzianej w art. 3 ust. 1 decyzji ramowej 2008/675 i wyjątku od tej zasady przewidzianego w art. 3 ust. 5 akapit pierwszy tej decyzji ramowej.
- 21 Sąd odsyłający stwierdza, że wyroki skazujące zapadłe we Francji przeciwko MV mogłyby co do zasady zostać połączone, zgodnie z § 55 ust. 1 StGB, gdyby zostały one zrównane z wyrokami zapadłymi w Republice Federalnej Niemiec.
- 22 Celem § 55 ust. 1 StGB, który przewiduje wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym, jest zdaniem tego sądu to, by nie traktować w sposób odmienny sprawcy kilku przestępstw w zależności od tego, czy przestępstwa te stanowią przedmiot jednego postępowania, w którym to przypadku taka osoba odniosłaby korzyść z wymierzenia kary łącznej na podstawie § 53 ust. 1 StGB, czy kilku odrębnych postępowań, co wiąże się z koniecznością wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, zgodnie z § 55 ust. 1 StGB.
- 23 Sąd odsyłający wskazuje ponadto, że w ramach wymierzania kary łącznej w wyroku łącznym należy wziąć pod uwagę górną granicę 15 lat przewidzianą w § 54 ust. 2 StGB dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności. Jednak w przypadku uwzględnienia wyroków skazujących zapadłych we Francji przeciwko MV ta górna granica zostałaby już osiągnięta przez skazanie zainteresowanego na 15 lat pozbawienia wolności na mocy wyroku wydanego w dniu 29 lutego 2008 r. przez cour d’assises du Loir-et-Cher à Blois (sąd przysięgłych dla departamentu Loir-et-Cher w Blois, Francja).
- 24 W konsekwencji w przypadku zrównania wyroków skazujących zapadłych we Francji z wyrokami skazującymi zapadłymi w Republice Federalnej Niemiec wobec MV mogłaby wprowadzić zostać orzeczona kara jednostkowa za przestępstwo zgwałcenia w typie kwalifikowanym, którego popełnienia został uznany winnym. Jednakże, zgodnie z § 54 ust. 2 StGB, kara łączna nie mogłaby przekroczyć górnej granicy 15 lat pozbawienia wolności, tak więc orzeczona kara nie mogłaby w praktyce zostać wobec MV wykonana.
- 25 Sąd odsyłający podkreśla jednak, że wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym z uwzględnieniem kar zapadłych w innym państwie członkowskim nie może być orzeczone na podstawie § 55 ust. 1 StGB, a to ze względu na prawo międzynarodowe publiczne. Wymierzenie

kary łącznej w kontekście transgranicznym naruszałoby bowiem zarówno powagę rzeczy osądzonej wyroku skazującego innego państwa, jak i suwerenność tego państwa w odniesieniu do wykonania owego wyroku skazującego.

- 26 Mając na uwadze ową niemożność wymierzenia – na podstawie prawa niemieckiego – kary łącznej w wyroku łącznym w odniesieniu do wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim, sąd odsyłający zastanawia się nad wykładnią art. 3 decyzji ramowej 2008/675.
- 27 Powołując się na orzecznictwo Trybunału, sąd ów wskazuje, że art. 3 ust. 1 tej decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do dopilnowania, by uprzednie wyroki skazujące zapadłe w innych państwach członkowskich miały skutki równoważne do skutków wynikających z uprzednich krajowych wyroków skazujących na mocy prawa krajowego.
- 28 Sąd ten ma jednak wątpliwości co do zakresu wyjątku określonego w art. 3 ust. 5 akapit pierwszy wspomnianej decyzji ramowej. Uważa on, że kara podlegająca wykonaniu w stosunku do MV mogłaby zostać orzeczona za czyny zgwałcenia w typie kwalifikowanym będące przedmiotem postępowania głównego jedynie w przypadku, gdyby przepis ten należało interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uwzględnieniu wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich, jak przewidziano w art. 3 ust. 1 tej samej decyzji, gdy takie uwzględnienie prowadziłoby do przekroczenia górnej granicy 15 lat przewidzianej w § 54 ust. 2 StGB dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności.
- 29 W drugiej kolejności, na wypadek gdyby art. 3 ust. 5 akapit pierwszy decyzji ramowej 2008/675 należało interpretować w ten sposób, że zasada uwzględniania wyroków skazujących wydanych w innych państwach członkowskich określona w art. 3 ust. 1 tej decyzji ramowej nie znajduje zastosowania w okolicznościach postępowania głównego, sąd odsyłający zastanawia się nad wykładnią art. 3 ust. 5 akapit drugi wspomnianej decyzji ramowej.
- 30 W tym względzie zastanawia się on, czy uwzględnienie – przy zastosowaniu art. 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675 – wyroku wydanego w innym państwie członkowskim wymaga, by negatywny skutek wynikający z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym przewidzianej w § 55 ust. 1 StGB był „konkretnie wskazany i uzasadniony” przy określaniu wymiaru wymiaru kary za przestępstwo popełnione na terytorium krajowym.
- 31 Sąd ten wyjaśnia, że dokonując transpozycji decyzji ramowej 2008/675 do prawa niemieckiego, niemiecki ustawodawca nie uznał za konieczne przyjęcia środka transpozycji dla art. 3 tej decyzji ramowej. Koncepcja, zgodnie z którą wyroki skazujące zapadłe w innych państwach członkowskich nie mogą wprawdzie skutkować wymierzeniem kary łącznej w wyroku łącznym, ale że skazany, w miarę możliwości, nie powinien być tym dotknięty, ma odpowiadać złagodzeniu, jakie niemieckie sądy stosują „tytułem kompensacji”, w sytuacji gdy uprzednie wyroki skazujące zostały wydane za granicą.
- 32 Sąd odsyłający wskazuje, iż zgodnie z jego własnym orzecznictwem w tej kwestii negatywny skutek wynikający z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym w odniesieniu do wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich jest co do zasady brany pod uwagę poprzez zastosowanie „tytułem kompensacji” nieokreślonego konkretną wartością liczbową złagodzenia w granicach swobody określania wymiaru kary przysługującej sądowi rozpoznającemu sprawę co do istoty. Wystarczyłoby w tym względzie, aby ów sędzia uwzględnił niemożność orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym jako element działający na korzyść skazanego.

- 33 Sąd ten stoi jednak na stanowisku, że jedynie przejrzyste uzasadniona i wyrażona konkretną wartością liczbową korekta negatywnego skutku wynikającego z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym czyni zadość treści normatywnej art. 3 ust. 1 i 5 decyzji ramowej 2008/675.
- 34 W jego ocenie z orzecznictwa Trybunału dotyczącego stosowania tej decyzji ramowej wynika, że sposób uwzględniania wcześniejszych wyroków skazujących wydanych w innych państwach członkowskich powinien być jak najbardziej zbliżony do sposobu uwzględniania wcześniejszych krajowych wyroków skazujących. Tak więc sąd odsyłający uznaje, iż w celu maksymalnego przybliżenia się do sposobu określania wymiaru kary łącznej, jaki jest przewidziany w §§ 53–55 StGB, który to sposób wymaga wyliczenia wyrażonego konkretną wartością liczbową kary łącznej, konieczne jest, aby sąd rozpoznający sprawę co do istoty dokładnie wykazał negatywny skutek wynikający z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym oraz pomniejszenie o jego wartość nowej kary łącznej.
- 35 Sąd ten dodaje, iż uzasadniona i wyrażona konkretną wartością liczbową korekta negatywnego skutku wynikającego z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym jest niezbędna nie tylko ze względów przejrzystości, ale również w celu umożliwienia sądowi rewizyjnemu wykonywania kontroli procesu wymierzania orzeczonej kary.
- 36 Sąd odsyłający podnosi, że w ramach postępowania głównego Landgericht Freiburg im Breisgau (sąd okręgowy we Fryburgu Bryzgowijskim) w rozstrzygnięciu dotyczącym wymiaru kary nie wziął pod uwagę, że wymierzenie kary 6 lat pozbawienia wolności skutkowało przekroczeniem górnej granicy 15 lat pozbawienia wolności przewidzianej w § 54 ust. 2 StGB dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności. Ponadto sąd ten nie powołał się na żadne konkretne kryterium, które miałyby go prowadzić przy uwzględnianiu wyroków skazujących zapadłych we Francji, zgodnie z art. 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675.
- 37 W tych okolicznościach Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy w świetle zasady równego traktowania wynikającej z art. 3 ust. 1 decyzji ramowej 2008/675 i przy uwzględnieniu art. 3 ust. 5 tej decyzji ramowej, w sytuacji uzasadniającej orzeczenie kary łącznej na podstawie wyroków skazujących wydanych w Niemczech i w innym państwie członkowskim, można za przestępstwo popełnione na terytorium krajowym orzec karę także wtedy, gdyby hipotetyczne uwzględnienie kary orzeczonej w innym państwie członkowskim prowadziło do przekroczenia dopuszczalnego dla podstawy prawa niemieckiego maksymalnego wymiaru kary łącznej obejmującej ograniczone czasowo kary pozbawienia wolności?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
- Czy uwzględnienie kary orzeczonej w innym państwie członkowskim przewidziane w art. 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675 powinno nastąpić w taki sposób, aby negatywny skutek wynikający z braku możliwości wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym został – zgodnie z określonymi w prawie niemieckim zasadami określania wymiaru łącznej – konkretnie wykazany i uzasadniony na etapie określania wymiaru kary za przestępstwo popełnione na terytorium krajowym?”.

W przedmiocie zastosowania pilnego trybu prejudycjalnego

- 38 Korzystając z uprawnienia przyznanego mu na mocy art. 107 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem, prezes Trybunału zwrócił się do drugiej izby o zbadanie konieczności rozpoznania z urzędu niniejszej sprawy w pilnym trybie prejudycjalnym, o którym mowa w art. 23a akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 39 Należy stwierdzić, że przesłanki zastosowania tej procedury zostały w kontekście niniejszej sprawy spełnione.
- 40 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z art. 107 § 1 regulaminu postępowania w trybie pilnym mogą zostać rozpoznane jedynie odesłania prejudycjalne podnoszące kwestię lub kwestie dotyczące dziedzin objętych tytułem V trzeciej części TFUE, który to tytuł V jest poświęcony przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- 41 Wśród dziedzin objętych tytułem V znajduje się w szczególności współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.
- 42 W niniejszej sprawie odesłanie prejudycjalne dotyczy wykładni decyzji ramowej 2008/675, która reguluje uwzględnianie w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących dotyczących innych zdarzeń zapadłych w innych państwach członkowskich.
- 43 Ponadto owa decyzja ramowa została przyjęta na podstawie art. 31 TUE, który został zastąpiony przez art. 82, 83 i 85 TFUE. Te artykuły TFUE formalnie wchodzą jednak w zakres rozdziału dotyczącego współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.
- 44 Z powyższego wynika, że odesłanie prejudycjalne podnosi kilka kwestii dotyczących jednej z dziedzin objętych tytułem V trzeciej części TFUE, a mianowicie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, i w związku z tym może zostać rozpoznane w trybie pilnym.
- 45 W drugiej kolejności, w odniesieniu do kryterium pilnego charakteru, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że kryterium to jest spełnione, gdy na dzień złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym osoba, której dotyczy sprawa rozpoznawana w postępowaniu głównym, jest pozbawiona wolności, a jej pozostanie w areszcie zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym [zob. niedawny wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., C i CD (Przeszkody prawne w wykonaniu decyzji w sprawie przekazania), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 46 W niniejszej sprawie z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że MV jest rzeczywiście pozbawiony wolności i że wynik sporu w postępowaniu głównym może mieć wpływ na kwestię jego dalszego pozbawienia wolności.
- 47 Sąd odsyłający wyjaśnił, że w przypadku gdyby art. 3 ust. 1 i 5 decyzji ramowej 2008/675 należało interpretować w ten sposób, że konieczne jest uznanie, że z uprzednimi wyrokami skazującymi zapadłymi we Francji wiążą się skutki prawne równoważne skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi, nie byłoby już możliwe orzeczenie kary możliwej do wykonania w stosunku do MV z powodu przekroczenia górnej granicy 15 lat pozbawienia wolności przewidzianej w § 54 ust. 2 StGB dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności.

- 48 W tych okolicznościach druga izba Trybunału podjęła w dniu 27 września 2022 r., na wniosek sędzi sprawozdawcy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, decyzję o rozpoznaniu z urzędu odesłania prejudycjalnego w pilnym trybie prejudycjalnym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 49 Poprzez pierwsze pytanie prejudycjalne sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 3 ust. 1 i 5 decyzji ramowej 2008/675 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jest zobowiązane, w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko danej osobie, do przypisania uprzednim wyrokom skazującym zapadłym w innym państwie członkowskim wobec tej osoby i dotyczącym innych czynów skutków równoważnych skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi zgodnie z przepisami danego prawa krajowego dotyczącymi wymierzania kary łącznej, gdy, po pierwsze przestępstwo, w którego sprawie toczy się to postępowanie, zostało popełnione zanim zapadły te uprzednie wyroki skazujące, a po drugie, uwzględnienie wspomnianych uprzednich wyroków skazujących zgodnie z tymi przepisami prawa krajowego uniemożliwiłoby sądowi krajowemu, przed którym toczy się owo postępowanie, orzeczenie kary możliwej do wykonania względem osoby, której sprawa dotyczy.
- 50 Decyzja ramowa 2008/675 ma na celu zapewnienie, jak wynika z jej motywów 5–8, aby każde państwo członkowskie wiązało z uprzednimi wyrokami skazującymi zapadłymi w innym państwie członkowskim skutki prawne równoważne skutkom prawnym, jakie wiążą się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi zgodnie z jego prawem krajowym [wyrok z dnia 15 kwietnia 2021 r., AV (Wyrok łączny) C-221/19, EU:C:2021:278, pkt 49].
- 51 Zgodnie z tym celem art. 3 ust. 1 tej decyzji ramowej w związku z jej motywem 5 zobowiązuje państwa członkowskie do dopilnowania, by w nowym postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko określonej osobie uwzględnione zostały uprzednie wyroki skazujące zapadłe wobec tej osoby w innych państwach członkowskich i dotyczące innych zdarzeń – które to wyroki są znane dzięki stosownym instrumentom wzajemnej pomocy prawnej lub instrumentom wymiany informacji pochodzących z rejestrów karnych – z jednej strony, w zakresie, w jakim, zgodnie z prawem krajowym uwzględniane są uprzednie krajowe wyroki skazujące, a z drugiej strony – by wiązały się z nimi skutki prawne – faktyczne, proceduralne lub materialne – równoważne skutkom wiążącym się z uprzednimi wyrokami skazującymi na mocy prawa krajowego.
- 52 Artykuł 3 ust. 2 wspomnianej decyzji ramowej precyzuje, że obowiązek ten ma zastosowanie do postępowania przygotowawczego, sądowego i wykonawczego, w szczególności w odniesieniu do mających zastosowanie przepisów dotyczących rodzaju i wymiaru kary oraz przepisów dotyczących wykonania orzeczenia.
- 53 Trybunał orzekł, że decyzja ramowa 2008/675 ma zastosowanie do postępowania krajowego mającego za przedmiot wymierzenie, do celów wykonania, łącznej kary pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu tak kary wymierzonej danej osobie przez sąd krajowy, jak i kary wymierzonej w uprzednim wyroku skazującym wydanym przez sąd innego państwa członkowskiego przeciwko tej samej osobie za inne czyny [wyrok z dnia 15 kwietnia 2021 r., AV (Wyrok łączny), C-221/19, EU:C:2021:278, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 54 W niniejszej sprawie z wyjaśnień sądu odsyłającego przedstawionych w pkt 21–24 niniejszego wyroku wynika, że gdyby w okolicznościach sporu w postępowaniu głównym uprzednie wyroki skazujące wydane przez sądy francuskie przeciwko MV zostały zrównane z wyrokami skazującymi wydanymi przez sądy niemieckie zgodnie z art. 3 ust. 1 tej decyzji ramowej, sąd rozpoznający sprawę co do istoty byłby zobowiązany do wymierzenia kary łącznej zgodnie z przepisami przewidzianymi w §§ 53–55 StGB. W takim przypadku nie byłoby możliwe orzeczenie kary, która mogłaby zostać wykonana w stosunku do MV, z powodu przekroczenia górnej granicy 15 lat przewidzianej w § 54 ust. 2 StGB dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności.
- 55 Należy jednak zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 5 akapit pierwszy decyzji ramowej 2008/675 jeżeli przestępstwo, w którego sprawie toczy się nowe postępowanie, zostało popełnione zanim zapadł uprzedni wyrok skazujący lub zanim został on w pełni wykonany, art. 3 ust. 1 i 2 tej decyzji ramowej nie zobowiązuje państw członkowskich do stosowania przepisów krajowych dotyczących wydawania wyroków, jeżeli zastosowanie tych przepisów do zagranicznych wyroków skazujących skutkowałoby ograniczeniem uprawnień sądu przy wydawaniu wyroku w nowym postępowaniu.
- 56 W niniejszej sprawie z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że w ramach postępowania karnego toczącego się przed sądami niemieckimi MV został uznany winnym popełnienia przestępstwa zgwałcenia w typie kwalifikowanym za czyny popełnione w dniu 10 października 2003 r. Ponadto wyroki skazujące, które należy uwzględnić w ramach tego postępowania, zostały wydane przez sądy francuskie po tej dacie. Należy zatem stwierdzić, że warunek dotyczący chronologii określony w art. 3 ust. 5 akapit pierwszy decyzji ramowej 2008/675 został w okolicznościach sporu w postępowaniu głównym spełniony.
- 57 W konsekwencji okoliczności sporu w postępowaniu głównym mogą być objęte wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie.
- 58 Jeżeli chodzi o zakres tego wyjątku, art. 3 ust. 5 akapit pierwszy tej decyzji ramowej zwalnia państwa członkowskie z obowiązku stosowania ich „przepisów krajowych dotyczących wydawania wyroków” do uprzednich wyroków skazujących wydanych w innych państwach członkowskich, których zastosowanie skutkowałoby „ograniczeniem dla sędziego przy wydawaniu wyroku w nowym postępowaniu”.
- 59 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że – po pierwsze – przepisy prawa niemieckiego dotyczące wymierzania kary łącznej przewidziane w §§ 53–55 StGB powołane w postępowaniu głównym stanowią „przepisy krajowe dotyczące wydawania wyroków” w rozumieniu art. 3 ust. 5 akapit pierwszy wspomnianej decyzji ramowej. Te przepisy prawa niemieckiego określają bowiem uprawnienia sądu karnego w zakresie wydawania wyroku w przypadku wielości przestępstw, niezależnie od tego, czy są one przedmiotem jednego postępowania, czy kilku odrębnych postępowań.
- 60 Po drugie, jak zostało podniesione w pkt 54 niniejszego wyroku, zastosowanie tych przepisów do uprzednich wyroków skazujących wydanych we Francji uniemożliwiłoby sądowi krajowemu orzeczenie możliwe do wykonania kary w ramach postępowania głównego.

- 61 W konsekwencji w okolicznościach postępowania głównego fakt przypisania uprzednim wyrokom skazującym wydanym we Francji skutków równoważnych skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi skutkowałby „ograniczeniem dla sędziego przy wydawaniu wyroków w nowym postępowaniu” w rozumieniu art. 3 ust. 5 akapit pierwszy decyzji ramowej 2008/675.
- 62 Z powyższego wynika, że wyjątek ustanowiony w tym przepisie ma rzeczywiście zastosowanie w okolicznościach sporu w postępowaniu głównym i skutkuje zwolnieniem sądu krajowego z obowiązku przypisania uprzednim wyrokom skazującym wydanym we Francji skutków równoważnych skutkom wiążącym się z krajowymi wyrokami skazującymi zgodnie z przepisami dotyczącymi wymierzania kary łącznej przewidzianymi w §§ 53–55 StGB.
- 63 Wykładnię taką potwierdzają ponadto zarówno kontekst art. 3 decyzji ramowej 2008/675, jak cele realizowane przez art. 3 ust. 5 tej decyzji ramowej.
- 64 W odniesieniu do kontekstu, w jaki wpisuje się art. 3 decyzji ramowej 2008/675, należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 5 owa decyzja ramowa nie ma na celu dokonania harmonizacji skutków przypisywanych przez różne prawodawstwa krajowe istnieniu uprzednich wyroków skazujących. Z jej motywu 3 wynika również, że wspomniana decyzja ogranicza się do nałożenia na państwa członkowskie minimalnego obowiązku uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich.
- 65 Ponadto, zgodnie z jej motywem 13, decyzja ramowa 2008/675 respektuje różnorodność istniejących krajowych rozwiązań i procedur mających na celu uwzględnianie uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim. Tym samym decyzja ta przyczynia się do ustanowienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w obrębie Unii, z poszanowaniem różnych systemów i tradycji prawnych państw członkowskich zgodnie z art. 67 ust. 1 TFUE.
- 66 W związku z tym zasadę uwzględniania uprzednich wyroków skazujących wydanych w innym państwie członkowskim ustanowioną w art. 3 ust. 1 tej decyzji ramowej należy pogodzić z koniecznością poszanowania różnorodności tradycji i systemów karnych państw członkowskich. Jak precyzuje motyw 8 wspomnianej decyzji ramowej, jedynie „w miarę możliwości” należy nie dopuszczać do tego, by dana osoba była traktowana w sposób mniej korzystny niż gdyby uprzedni wyrok skazujący był wyrokiem krajowym.
- 67 Jeśli chodzi o cel realizowany przez art. 3 ust. 5 decyzji ramowej 2008/675, z jego brzmienia wynika wprost, że przepis ten ma na celu zachowanie „władzy sędziego przy wydawaniu wyroku” w celu wymierzenia kary za przestępstwo popełnione na terytorium krajowym zanim zapadły lub zostały wykonane wyroki skazujące w innym państwie członkowskim.
- 68 Jak twierdzą Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (prokurator generalny przy federalnym trybunale sprawiedliwości) oraz Komisja Europejska, zasadniczo w sytuacji istnienia różnych tradycji i systemów karnych państw członkowskich, w szczególności w zakresie skali kar i zasad ich wykonywania, nie można wykluczyć, że uwzględnienie wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim mogłoby stanowić przeszkodę dla wymierzenia kary możliwej do wykonania w celu ukarania za przestępstwo popełnione na terytorium państwa członkowskiego, którego sprawa dotyczy, jeszcze zanim zapadły lub zostały wykonane te wyroki skazujące.

- 69 W niniejszej sprawie z wyjaśnień przedstawionych przed sąd odsyłający wynika, że w ramach sporu w postępowaniu głównym przyznanie uprzednim wyrokom skazującym zapadłym we Francji skutków równoważnych skutkom wiążącym się z krajowymi wyrokami skazującymi w ramach wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym przewidzianej w § 55 ust. 1 StGB stanowiłoby przeszkodę dla wymierzenia kary możliwej do wykonania za czyn zgwałcenia w typie kwalifikowanym popełniony w Niemczech zanim zapadły te wyroki skazujące.
- 70 Tymczasem cel, którego realizacji służy art. 3 ust. 5 akapit pierwszy decyzji ramowej 2008/675, polega właśnie na zachowaniu władzy sądów krajowych w zakresie wydawania wyroku w takim przypadku, przy poszanowaniu różnorodności tradycji i systemów karnych państw członkowskich, zwalniając je z obowiązku zrównania uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim z krajowymi wyrokami skazującymi przewidzianego w art. 3 ust. 1 tej decyzji ramowej.
- 71 Należy także uściślić, że nie istnieją przy tym żadne przeszkody uniemożliwiające państwom członkowskim przyznanie wyrokom zapadłym w innym państwie członkowskim skutków równoważnych skutkom wiążącym się z krajowymi wyrokami skazującymi w przypadku, o którym mowa w art. 3 ust. 5 akapit pierwszy decyzji ramowej 2008/675. Jak wskazano w jej motywie 3, owa decyzja ramowa ma na celu nałożenie na państwa członkowskie minimalnego obowiązku uwzględniania wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim, w taki sposób, aby państwa członkowskie miały swobodę uwzględniania tych wyroków skazujących w przypadkach, gdy nie są do tego zobowiązane na mocy wspomnianej decyzji ramowej.
- 72 W świetle powyższego na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 3 ust. 1 i 5 decyzji ramowej 2008/675 należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko danej osobie państwo członkowskie nie jest zobowiązane do przypisania uprzednim wyrokom skazującym zapadłym w innym państwie członkowskim wobec tej osoby i dotyczącym innych czynów skutków równoważnych skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi zgodnie z przepisami danego prawa krajowego dotyczącymi wymierzania kary łącznej, gdy, po pierwsze, przestępstwo, w którego sprawie toczy się to postępowanie, zostało popełnione zanim zapadły te uprzednie wyroki skazujące, a po drugie, uwzględnienie wspomnianych uprzednich wyroków skazujących zgodnie z tymi przepisami prawa krajowego uniemożliwiłoby sądowi krajowemu, przed którym toczy się owo postępowanie, orzeczenie kary możliwej do wykonania względem osoby, której sprawa dotyczy.

W przedmiocie pytania drugiego

- 73 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający zasadniczo zmierza do ustalenia, czy art. 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675 należy interpretować w ten sposób, że uwzględnianie uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim w rozumieniu tego przepisu wymaga, by sąd krajowy ustalił i uzasadnił w sposób konkretny negatywny skutek wynikający z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, która jest przewidziana dla uprzednich krajowych wyroków skazujących.
- 74 Z brzmienia tego przepisu wynika, że w każdym postępowaniu karnym objętym wyjątkiem ustanowionym w art. 3 ust. 5 akapit pierwszy tej decyzji ramowej państwa członkowskie dopilnowują, by „ich sądy mogły w inny sposób uwzględniać w takich sprawach uprzednie wyroki skazujące zapadłe w innych państwach członkowskich”.

- 75 Dla spełnienia tego obowiązku wystarczające jest, aby państwa członkowskie przewidziały dla swoich sądów krajowych, zgodnie z prawem Unii i celami, których realizacji służy ta decyzja ramowa, możliwość uwzględniania w inny sposób uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich.
- 76 Z przepisu tego nie można natomiast wywieść żadnego zobowiązania w odniesieniu do konkretnych rozwiązań, czy to prawa materialnego, czy proceduralnego, które winny być przestrzegane przez sądy krajowe przy uwzględnianiu uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich.
- 77 Wobec braku bardziej szczegółowych uściśleń w samych przepisach decyzji ramowej 2008/675 stwierdzić należy, że pozostawia ona państwom członkowskim margines uznania co do konkretnych sposobów realizowania możliwości uwzględniania przez sądy krajowe uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich w wykonaniu art. 3 ust. 5 akapit drugi tej decyzji ramowej.
- 78 W konsekwencji z art. 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675 nie można wywieść obowiązku, by sąd rozpoznający sprawę co do istoty dokonywał w okolicznościach sporu w postępowaniu głównym wyliczenia konkretnej wartości liczbowej negatywnego skutku wynikającego z niemożności zastosowania przepisów krajowych dotyczących wymierzania kary łącznej przewidzianych dla krajowych wyroków skazujących, a następnie zastosowania złagodzenia kary w oparciu o to wyliczenie.
- 79 Jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 85 i 86 swojej opinii, jedyny wymóg, jaki można wywieść z tego przepisu, dotyczy istnienia możliwości uwzględnienia przez sądy krajowe uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich, przy czym jednak unijny ustawodawca nie ustalił żadnych konkretnych sposobów tego uwzględnienia.
- 80 W niniejszej sprawie z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że Landgericht Freiburg im Breisgau (sąd okręgowy we Fryburgu Bryzgowijskim) rzeczywiście uwzględnił uprzednie wyroki skazujące zapadłe we Francji. W wyroku z dnia 21 lutego 2022 r. sąd ten bowiem zmniejszył o jeden rok „tytułem kompensacji” pierwotny wymiar kary 7 lat pozbawienia wolności w celu uwzględnienia niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym obejmującym wyroki skazujące zapadłe we Francji.
- 81 W świetle powyższego na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675 należy interpretować w ten sposób, że uwzględnianie uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim w rozumieniu tego przepisu nie wymaga, by sąd krajowy ustalił i uzasadnił w sposób konkretny negatywny skutek wynikający z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, jak jest to przewidziane w odniesieniu do uprzednich krajowych wyroków skazujących.

W przedmiocie kosztów

- 82 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 3 ust. 1 i 5 decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko danej osobie państwo członkowskie nie jest zobowiązane do przypisania uprzednim wyrokom skazującym zapadłym w innym państwie członkowskim wobec tej osoby i dotyczącym innych czynów skutków równoważnych skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi zgodnie z przepisami danego prawa krajowego dotyczącymi wymierzania kary łącznej, gdy, po pierwsze, przestępstwo, w którego sprawie toczy się to postępowanie, zostało popełnione zanim zapadły te uprzednie wyroki skazujące, a po drugie, uwzględnienie wspomnianych uprzednich wyroków skazujących zgodnie z tymi przepisami prawa krajowego uniemożliwiłoby sądowi krajowemu, przed którym toczy się owo postępowanie, orzeczenie kary możliwej do wykonania względem osoby, której sprawa dotyczy.

- 2) Artykuł 3 ust. 5 akapit drugi decyzji ramowej 2008/675

należy interpretować w ten sposób, że:

uwzględnianie uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim w rozumieniu tego przepisu nie wymaga, by sąd krajowy ustalił i uzasadnił w sposób konkretny negatywny skutek wynikający z niemożności wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, jak jest to przewidziane w odniesieniu do uprzednich krajowych wyroków skazujących.

Podpisy